

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi Päijänteen kansallispuistosta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan, että Padasjoen, Asikkalan ja Sysmän kuntiin perustetaan Päijänteen kansallispuisto, joka on luonnonsuojelulain (71/23) mukainen erityinen suojelualue. Rauhoituksella suojeltaisiin viimeinen kuta kuinkin rakentamattomana säilynyt osa geologialtaan ja luontonsa puolesta merkittävästä saaristosta eteläisellä Päijänteellä. Kansallispuisto käsittää viitisenkymmentä saarta ja luotoa, joista toiset ovat loivasti järveen viettäviä, hiekkarantaisia harjusaaria toiset taas jylhiä kalliosaaria. Esityksellä toteutettaisiin valtio-

neuvoston vuonna 1987 tekemää periaatepäätöstä Kelventeen alueen suojelusta. Yksi pieni saari ja osa toisesta sisältyy vuonna 1990 tehtyyn periaatepäätökseen rantojensuojeluohjelmasta. Vuonna 1982 asetuksella perustettu Pulkkilanharjun luonnonsuojelualue sisältyisi kokonaan kansallispuistoon. Päijänteen kansallispuiston maat omistaa valtio ja sen pinta-ala on noin 980 hehtaaria.

Ehdotettu laki on tarkoitettu tulemaan voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun se on hyväksytty ja vahvistettu.

YLEISPERUSTELUT

1. Esityksen yhteiskunnallinen merkitys

Suomen kansallispuistoverkosta on täydennetty voimakkaasti viimeisen kymmenen vuoden aikana. Maallemme tyypillistä, mutta kansainvälisesti erityisen arvokasta suurjärviluontoa säilyttäviä kansallispuistoja on kuitenkin vain kaksi kappaletta. Nämä ovat vuonna 1956 perustettu ja 1982 laajennettu Linnansaaren kansallispuisto ja vuonna 1990 perustettu Koloveden kansallispuisto. Molemmat suojelualueet sijaitsevat Suur-Saimaan vesistöalueella. Päijänteen kansallispuisto on siten ensimmäinen Saimaan ulkopuolelle perustettava suurjärviluontoa säilyttävä kansallispuisto. Sen perustamisen myötä yksi kansallispuistoverkostomme olennaisimmista puutteista korjaantuu merkittävästi.

Päijänteen kansallispuisto käsittää keskeisen osan luonnoltaan ja maisemiltaan edustavasta,

suurjärven parhaiten säilyneestä saaristosta. Kansallispuistoon kuuluu viitisenkymmentä rakentamatonta saarta ja luotoa sekä osia asutuista saarista. Toiset ovat Päijänteen vuori- maalle tyypillisiä jylhiä kallio- ja moreenisaaria toiset taas kahteen pitkäisharjujaksoon kuuluvia hiekkarantaisia harjusaaria. Kalliosarten vanhimmat osat ovat syntyneet lähes 2 miljardia vuotta sitten, kun taas harjusaaret ovat peräisin viimeisen jääkauden jälkimainingeista noin kymmenen tuhannen vuoden takaa.

Kansallispuiston huomattavin saari on Padasjoen selkää rajaava Kelvenne. Se on maamme suurimpia ja komeimpia harjusaaria, jonka vaaramaisesti kumpuileva siluetti antaa leimansa koko eteläisen Päijänteen maisemalle. Kahdeksan kilometrin pituinen saari kapenee ja madaltuu paikoin vähäiseksi kannakseksi tai hiekkasärkäksi, mutta levittäytyy taas toisaalla lähes kilometriseksi selänneeksi. Harjun rinteillä on hyvin kehittyneitä ja helposti havaittavia

rantavalleja ja törmäterasseja, jotka liittyvät Päijänteen jääkauden jälkiseen kehityshistoriaan. Maahan hautautuneen jäälohkareen sulassa syntyneitä harjukuoppia eli suppia on runsaasti. Niiden pohjalla on eriasteisia soistumia, yhdessä avovesilampi. Saaren pohjoisosaan, jossa harjuselänne ja kallio kohtaavat, on muodostunut huuhtoutuneita drumlineja. Erityisen vetovoimaiseksi Kelventeen tekevät hiekkarantaiset poukammat ja niemet sekä ennen kaikkea laguunimaiset lahdet ja lahdemat, joista osa on Päijänteen pohjassa olevien harjukuoppien vedenpäällisiä reunoja tai sivuharjuuodostumia.

Kansallispuistoon kuuluu myös osia toisesta merkittävästä harjusaaresta, Pulkkilanharjusta. Se on tunnettu maisemanähtävyys, jonka keskeisimmät osat on ostettu valtiolle pääasiassa 1950-luvulla tehdyillä kaupoilla. Valtiolle tuolloin hankitut harjun osat ovat olleet luonnon-suojelualueena vuodesta 1982 lähtien. Pulkkilanharju ei ole säilynyt yhtä muuttumattomana kuin Kelvenne. Penkerein ja silloin mantereeseen yhdistetyn harjusaaren läpi kulkee maantie. Karisalmen siltaa rakennettaessa kaivettiin harju kapeimmasta kohdasta poikki. Luonnon-suojelualueen ulkopuolisille rannoille on syntynyt tiivistä loma-asutusta. Kansallispuiston käytön järjestelyiden, harjugeologian ja rantojensuojelun sekä eteläisen Päijänteen maisemansuojelun kannalta Pulkkilanharjun valtionmaat ovat kuitenkin olennainen osa kansallispuistoa.

Metsätyyppien kirjo on kansallispuistossa moninainen. Männyn ja koivun sekaiset puolukkatyyppin kankaat ovat vallitsevia. Harjusaarille ja Pulkkilanharjulle antavat leimansa puhtaat, puistomaisen valoisat männikköpilaristot. Hiekkarantojen yläpuolella on monin paikoin kanervatyyppin metsiköitä. Kaikkein karuimmilla kallioilla menestyvät vain jäkälät ja hitaasti varttuvut petäjät. Lajiston suojelun kannalta merkittävimpiä ovat runsaspensaiset ja kenttäkerrokseltaan monilajiset lehtomaiset kankaat, puolilehdot ja lehdot. Lehtomaisia metsiä on eniten Kelventeellä ja Virmailansaassa. Joissakin lehdoissa kuusen, koivun ja raidan lisäksi kasvaa yksittäin metsälehmäksiä ja vaahteroita. Virmailansaassa lehmukset muodostavat paikoin useamman yksilön metsiköitä. Siellä on myös kansallispuiston parhaat puronvarren tervaleppä- ja sanikkaislehdot.

Neitsaassa, Haukkasalossa ja osassa Pulkkilanharjua on entisiä laidun- ja hakamaita,

jotka eroavat kasvilajistonsa puolesta selvästi ympäristöstään. Iäkkäitä lakkapäpetäjiköitä on etenkin jyrkänkeillä ja louhikoissa sekä saarten kalliorannoilla. Yksittäisiä, muuta puustoa kookkaampia aihkeja on eri puolilla kansallispuistoa. Harjujen rinteillä on säilynyt muhkuramäntyjä ja visakoivuja.

Erilaisia rantatyyppisiä on runsaasti matalista dyynihiekkarannoista, moreeni- ja hiesurantojen kautta rososiin kalliojyrkänteisiin tai mannerjään ja sittemmin veden hiomiin silokalliorantoihin asti. Rantavoimat ovat synnyttäneet myös hiekkasärkkiä ja komeita eroosiotörmämiä. Ranta- ja vesikasvillisuus on niukkaa erityisesti lohkare- ja kalliorannoilla ja suuriin selkiin rajoittuvilla rannoilla, joissa aallokon vaikutus on voimakasta. Runsaampaa kasvillisuutta on ainoastaan harjusaarten aallokon suojaisissa poukamissa ja laguuniladissa. Harjusaarten rantoja myötäilee monin paikoin tervaleppä ja koivun sekainen lehtovyö.

Kansallispuistoa ympäröivillä vesillä viihtyvät puhtaiden selkäviesien rauhaa vaativat linnut. Näistä näkyvin ja kuuluvim on kuikka. Hiekkarannoilla on oma erikoinen linnustonsa, joka on viime vuosikymmeninä köyhtynyt rantojen lisääntyneen virkistyskäytön vuoksi. Kansallispuiston pikkusaaret ja luodot ovat lokkien pesimäpaikkoja. Virmailansaaren kappale on kansallispuiston parasta metsä- ja erityisesti kanalintuympäristöä. Muutoin kansallispuistossa pesii ja saalistaa alueelle tyypillisiä metsä-, ranta- ja vesieläimiä. Pulkkilanharjun Karisalimesta on tullut seudulle merkittävä lintujen muuton seurantapaikka.

2. Asian valmistelu

Ympäristönsuojelun neuvottelukunta ehdotti vuonna 1973 alueelle 900 hehtaarin suuruista kansallispuistoa. Kansallispuistokomitea puolestaan esitti vuonna 1976 valmistuneessa mietinnössään (Komiteanmietintö 1976:88) noin 1 060 hehtaarin laajuisen Kelventeen kansallispuiston perustamista eteläiselle Päijänteelle. Uusien kansallis- ja luonnonpuistojen perustamisesta 24 päivänä helmikuuta 1978 tehtyyn valtioneuvoston periaatepäätökseen ei Kelventeen kansallispuistoa kuitenkaan sisällytetty. Suurin osa ehdotetusta Päijänteen kansallispuistosta alueesta on Päijät-Hämeen vuonna 1979 vahvistetun seutukaava 1:n mukaista suojelualueita. Pulkkilanharjulta hankitut valtione-

maat rauhoitettiin vuonna 1982 asetuksella (405/82). Luonnonsuojelualueen pinta-ala on 72 hehtaaria. Sekä Kelvenne että sen pohjoisen puoleiset harjusaaret ja Pulkkilanharjun muodostuma kuuluvat valtioneuvoston vuonna 1984 vahvistamaan valtakunnalliseen harjujen suojeluohjelmaan.

Kelventeen alue mainitaan valtioneuvoston 28 päivänä syyskuuta 1984 eduskunnalle ympäristönsuojelusta antamassa selonteossa niiden alueiden joukossa, joiden suojelutapa ja aikataulu selvitetäisiin lähivuosina. Valtioneuvosto tekikin vuonna 1987 periaatepäätöksen 600 hehtaarin suojelualueen perustamisesta Kelventeelle ja sen lähisaarille. Yksi valtiolle perintönä tullut saari ja osa toisesta kuuluvat vuonna 1990 tehtyyn valtioneuvoston periaatepäätökseen rantojen suojeluohjelmasta. Päijät-Hämeen liitto sekä Padasjoen ja Asikkalan kunnat ovat useita kertoja esittäneet, että Kelventeestä ja sitä ympäröivästä saaristosta muodostettaisiin kansallispuisto.

Metsähallituksen hallinnassa olevaa vanhaa valtion maata kansallispuistossa on runsas 300 hehtaaria. Pääosa kansallispuiston maista on hankittu valtiolle ostamalla tai maata vaihtamalla. Vuonna 1983 ostettiin Pulkkilanharjulta 10 hehtaarin suuruinen määräala Kuninkaan-koivikko-nimisestä tilasta. Vuonna 1990 tehtiin valtion ja Oy Forsbygård Ab:n kanssa maanvaihto, jolloin 230 hehtaarin suuruinen osa Kelventeen harjusaaresta tuli valtion omistukseen. Seuraavana vuonna siirtyi valtiolle vastaavalla tavalla Hämeenlinnan kaupungilta loppuosa Kelventeestä sekä sen pohjoisen puoleiset harjusaaret, yhteensä 290 hehtaaria. Vuonna 1992 ostettiin 64 hehtaarin suuruinen Neitsaari kansallispuiston osaksi.

Esityksestä on pyydetty lausunnot maa- ja metsätalousministeriöltä, valtiovarainministeriöltä, kauppa- ja teollisuusministeriöltä, metsähallitukselta, maanmittaushallitukselta, tielaitokselta, merenkulkuhallitukselta, Hämeen lääninhallitukselta, Mikkelin lääninhallitukselta, Päijät-Hämeen liitolta, Padasjoen, Asikkalan ja Sysmän kunnilta sekä Suomen luonnonsuojeluliitolta. Lausunnonantajat suhtautuvat myönteisesti kansallispuiston perustamiseen. Metsähallitus, Hämeen ja Mikkelin lääninhallitukset, Päijät-Hämeen liitto, Padasjoen ja Asikkalan kunnat sekä Suomen luonnonsuojeluliitto esittävät kansallispuiston laajentamista tai eheyttämistä myöhemmin tehtävillä maanostoilla tai -vaihoilla. Esitykseen on tehty joitakin lisäyksiä ja tarkennuksia lausuntojen perusteella. Osa lausunnoissa esitetyistä kannanotoista ja ehdotuksista voidaan ottaa huomioon Päijänteen kansallispuiston käyttöä ja hoitoa suunniteltaessa ja järjestyssääntöä laadittaessa.

3. Esityksen organisatoriset ja henkilöstövaikutukset

Päijänteen kansallispuistoa varten hankitut alueet ovat pääasiassa metsähallituksen hallinnassa ja hoidossa. Neitsaari on ympäristöministeriön hallinnassa. Kaksi lintuluotoa on vesi- ja ympäristöhallituksen hallinnassa. Pulkkilanharjun luonnonsuojelualueen sisällä on kaksi tielaitoksen pientä sorapalstaa. Ympäristöministeriön, vesi- ja ympäristöhallituksen ja tielaitoksen alueet on tarkoitus siirtää metsähallituksen hallintaan. Tielaitos on hallituksen esityksestä antamassaan lausunnossa ilmoittanut, että sillä ei ole käyttöä mainituille palstoille eikä se vastusta niiden siirtämistä metsähallitukselle. Kansallispuiston perustamisella ei siten ole mainittavia organisatorisia vaikutuksia.

Jokamiehen oikeuksia joudutaan rajoittamaan kansallispuistossa. Virkistyskäyttöä ja retkeilyä on tarpeen ohjata, jotta luonnolle aiheutuvat haitat voidaan estää tai rajoittaa mahdollisimman vähiin. Päijänteen kansallispuiston opastuksen ja luonnonhoidon sekä liikkumisrajoitusten tarve ja laajuus selvitetään hoito- ja käyttösuunnitelman laatimisen yhteydessä.

Metsähallituksessa 1 päivänä toukokuuta 1992 toteutetussa organisaatiouudistuksessa siirtyi metsätaloudesta vapautuvaa henkilöstöä luonnonsuojelualueiden hoidon tehtäviin. Tästä henkilöstölisäyksestä osa kohdennetaan Päijänteen kansallispuiston suunnittelu-, hoito- ja valvontatehtäviin.

4. Esityksen taloudelliset ja muut vaikutukset

Eteläisen Päijänteen saaria on hankittu usean vuoden aikana valtiolle luonnonsuojelua ja viime aikoina nimenomaan kansallispuiston perustamista varten. Maanhankintaan on tähän mennessä käytetty yhteensä noin 14 miljoonaa markkaa. Vaihoissa on luovutettu valtion maita yhteensä noin 12 miljoonan markan arvosta.

Päijänteen kansallispuiston noin 980 hehtaarin pinta-alasta on metsämaita noin 850 hehtaaria sekä kitu- ja joutomaita noin 130 hehtaaria. Vesialueita kansallispuistossa on noin kaksi hehtaaria. Metsähallituksen entistä talousmetsää kansallispuistossa on noin 220 hehtaaria. Kansallispuistossa on kolme vuokramökkkiä. Näitä koskevat vuokrasopimukset päättyvät viimeistään vuonna 2000.

Kansallispuiston hoitoon, valvontaan ja yleisöpalveluiden rakentamiseen käytetään etupäässä valtion talousarviossa luonnonsuojelualueiden hoitoon vuosittain osoitettua määrärahaa. Kesäisin on tarpeen palkata alueelle opas tai oppaita. Opastus on tarkoituksenmukaisinta järjestää yhdessä kuntien kanssa. Tällä tavoin muun muassa kustannushyötysuhde saadaan mahdollisimman hyväksi.

Kansallispuiston perustamisella ei ole välitömiä, kielteisiä työllisyysvaikutuksia. Pitkällä aikavälillä sen välillinen vaikutus alueen työllisyyteen on myönteinen. Päijänteen kansallispuistosta tulee seudulle merkittävä järvimatkailun vetovoimatekijä, joka tällä tavoin luo nykyistä paremmat mahdollisuudet pitkäjänteiselle ja kestäväälle matkailuelinkeinolle sekä parantaa osaltaan alueella jo olevien pienten matkailuyritysten toimintaedellytyksiä.

Kuntien metsäverotuloihin lain hyväksyminen ei vaikuttaisi, sillä Päijänteen alueen tultua kansallispuistoksi valtio korvaa kunnille luonnonsuojelulain 5 a §:n nojalla alueiden metsäntuottoa vastaavan metsäverotulon vähentymisen. Sen vuotuinen määrä on noin 70 000 markkaa.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Lakiehdotuksen perustelut

1 §. Lainkohdassa ehdotetaan, että Padasjoen, Asikkalan ja Sysmän kuntiin perustetaan valtion omistamille alueille Päijänteen kansallispuisto, joka on luonnonsuojelulain (71/23) mukainen erityinen suojelualue. Samalla säädetään luonnonsuojelualueen perustamistarkoituksesta.

2 §. Kansallispuistojen rajat on merkitty hallituksen esityksen liitteenä olevaan karttaan.

Lainkohdassa on myös kansallispuiston rajan käymistä ja merkitsemistä koskeva säännös, joka on samansisältöinen kuin vastaava säännös muiden luonnonsuojelualueiden perustamista koskevissa laeissa. Maa- ja metsätalousministeriö on 15 päivänä kesäkuuta 1982 tehnyt päätöksen eräiden valtion omistamille alueille perustettujen luonnonsuojelualueiden rajojen merkitsemisestä (449/82). Tarkoitus on, että myös Päijänteen kansallispuiston rajat merkittäisiin tämän päätöksen mukaisesti.

3 §. Pykälään on otettu säännös luonnonsuojelua valvovan viranomaisen haltuunotto-oikeudesta. Säännös on samansisältöinen kuin vastaava säännös muiden luonnonsuojelualueiden perustamista koskevissa laeissa.

4 §. Päijänteen kansallispuistoon on tarkoitus hankkia suojelukokonaisuuden kannalta

arvokkaita lisäalueita kulloinkin käytettävissä olevien määrärahojen puitteissa. Kansallispuistoa varten nimenomaisesti hankittu alue tulisi voida lukea kuuluvaksi suoraan puistoon. Menettely keventäisi huomattavasti asian hallinnollista käsittelyä. Kansallispuiston lisäalue voitaisiin tämän jälkeen lohkomis- tai maanmittausviranomaisen hallinnollisella päätöksellä todeta virallisesti kuuluvaksi suojelualuekiinteistöön ilman nimenomaisia muita päätöksiä. Myöskään erillistä rajanmääräämistötoimitusta ei tarvita, jos suojelualueen rajat on aikaisemmin käyty lohkomis- tai muussa maanmittaustoimituksessa.

Suojelualueen rauhoitusmääräykset tulevat liitetyllä alueella voimaan, kun liittäminen on merkitty kiinteistörekisteriin.

Kansallispuiston laajentamistarpeet ja -mahdollisuudet selvitetään etupäässä seutukaavoituksen ja kuntien yleiskaavatyön yhteydessä. Kaavoissa osoitetut kansallispuiston laajennusalueet on tarkoitus hankkia valtiolle.

5 §. Luonnonsuojelulain 2 §:n 2 momentin nojalla erityisen suojelualueen, kuten kansallispuiston, rauhoitussäännökset annetaan asetuksella. Tämän lisäksi on tarpeen säätää eräistä muistakin alueen käytön ja muun hoidon järjestämisestä.

2. Tarkemmat säännökset ja määräykset

Päijänteen kansallispuiston perustamisen tarkoitus on säilyttää puistoon kuuluvien alueiden luonto luonnontilaisena. Kansallispuiston rauhoitusmääräyksistä säädetään tarkemmin asetuksella. Esityksen liitteenä on luonnos asetuksiksi Päijänteen kansallispuistosta, johon sisältyvät kansallispuiston rauhoitus- ja eräät muut säännökset. Näistä säännöksistä säädettäisiin kuitenkin, kuten yleensäkin luonnonsuojelualueiden kielto- ja poikkeusmääräyksistä, poikkeuksia, jotka ovat tarpeellisia kansallispuiston hoidon ja käytön takia.

Kansallispuistossa täytyy rajoittaa jokamiehen oikeuteen perustuvaa telttailua ja leiriytymistä sekä osassa alueita lintujen pesimäaikana myös liikkumista.

Määräykset siitä, mikä on sallittua ja mikä

kiellettyä Päijänteen kansallispuistossa, on tarkoitus ottaa kansallispuiston järjestyssääntöön. Määräyksiin kuuluvat yhtäältä asetuksen säännöksiin perustuvat rauhoitusmääräykset ja toisaalta määräykset, jotka valtio maanomistajana muutoinkin on sekä oikeutettu ja velvollinen antamaan luonnonsuojelualueittensa käytöstä.

Kansallispuiston hoitoa ja käyttöä varten on tarkoitus laatia hoito- ja käyttösuunnitelma.

3. Voimaantulo

Laki ehdotetaan tulevaksi voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen kun se on hyväksytty ja vahvistettu.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus.

Laki

Päijänteen kansallispuistosta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Kansallispuiston perustamistarkoitus

Edustavan suurjärvisaariston ja siihen kuuluvan ranta- ja metsäluonnon suojelemiseksi sekä ympäristöntutkimusta ja luonnonharrastuksen edistämistä varten samoin kuin virkistykseen ja retkeilyyn tarpeisiin perustetaan valtion omistamille alueille luonnonsuojelulain (71/23) mukaisesti erityiseksi suojelualueeksi Päijänteen kansallispuisto, joka sijaitsee Padasjoen, Asikkalan ja Sysmän kunnissa.

2 §

Kansallispuiston sijainti ja rajat

Päijänteen kansallispuiston pinta-ala on noin 980 hehtaaria ja sen rajat on merkitty punaisella katkoviivalla tämän lain liitteenä olevaan karttaan.

Kansallispuiston alueesta muodostetaan kiinteistö noudattaen mitä jakolaissa (604/51) säädetään.

Kansallispuisto on merkittävä maastoon siten, että riittävä määrä puistoaluetta osoittavia tunnuskilpiä asetetaan kansallispuistoon kuululle maa-alueille.

Kansallispuistoon asetettavista tunnuskilvistä ja muista merkeistä on voimassa, mitä niistä erikseen määrätään.

3 §

Haltuunotto-oikeus

Luonnonsuojelua valvovalla viranomaisella ja luonnonsuojelualueen vartijalla on oikeus ottaa haltuunsa metsästys-, keräily- tai muut välineet, joita on käytetty tai aiotaan käyttää vastoin kansallispuistossa noudatettavia säännöksiä tai määräyksiä. Sama haltuunotto-oikeus

keus koskee myös alueelta luvattomasti pyydystettyjä eläimiä ja luvattomasti otettuja kasveja sekä kaikkea muuta sellaista, mitä luonnonsuojelualueelta on kielletty ottamasta tai siellä käyttämästä.

4 §

Alueen liittäminen kansallispuistoon

Sellainen valtion omistukseen siirtynyt alue, jonka käytöstä kansallispuiston laajennusalueena on tehty päätös hankinnan yhteydessä, luetaan kuuluvaksi kansallispuistoon.

Kansallispuistoon liitettäväksi hankitulla alueella tulevat voimaan kansallispuiston rauhohoitussäännökset ja -määräykset, kun liittäminen on merkitty maa- tai kiinteistörekisteriin.

Helsingissä 18 päivänä joulukuuta 1992

Tasavallan Presidentti

MAUNO KOIVISTO

Liitettävää aluetta koskevasta kiinteistönmuodostuksesta on voimassa, mitä jakolaissa säädetään.

5 §

Tarkemmat säännökset

Tarkemmat säännökset tämän lain täytäntöönpanosta annetaan asetuksella.

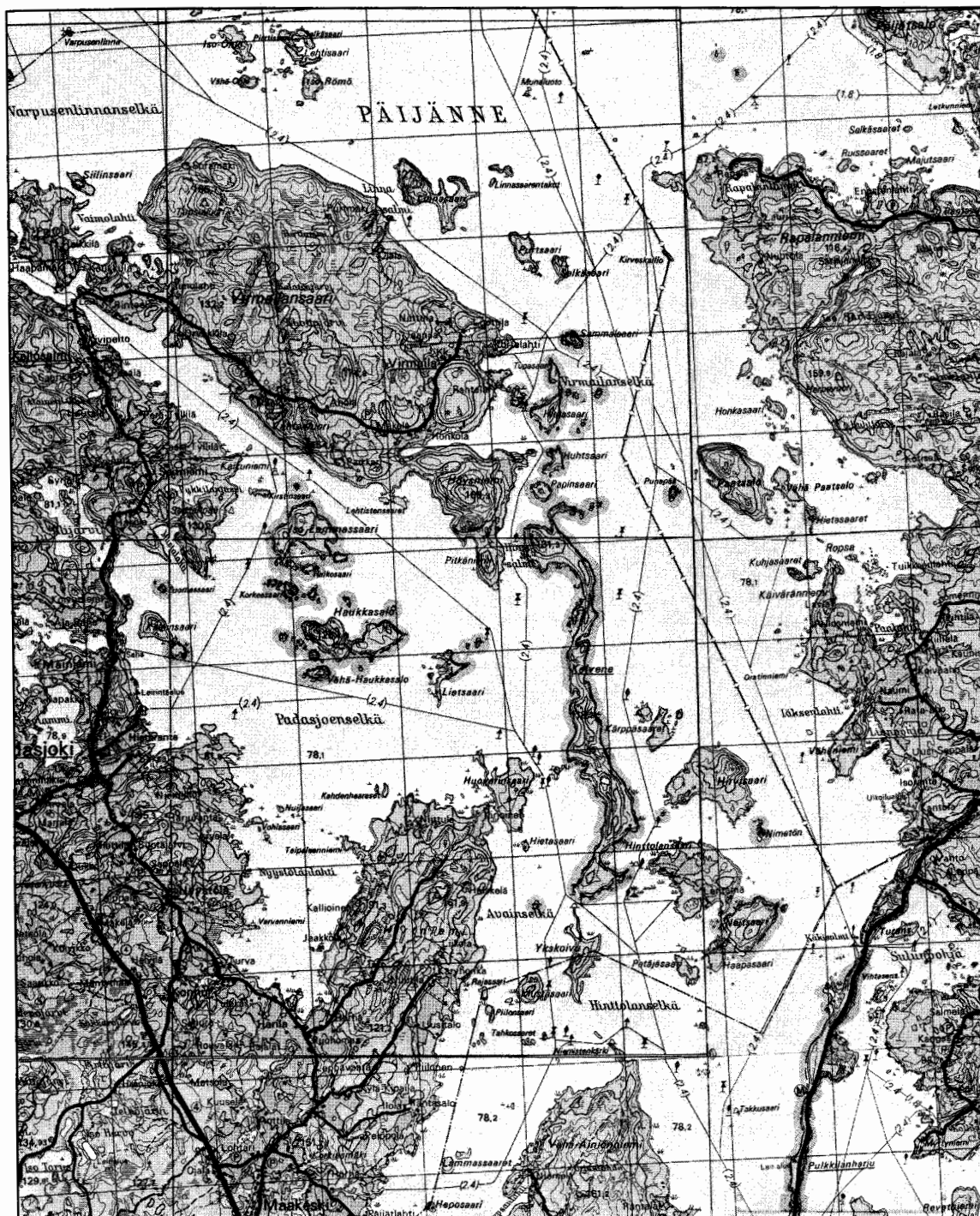
6 §

Voimaantulo

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 199 .

Lailla kumotaan Pulkkilanharjun luonnonsuojelualueesta 28 päivänä toukokuuta 1982 annettu asetus (405/82).

Ympäristöministeri *Sirpa Pietikäinen*

LIITE

PÄIJÄNTEEN KANSALLISPUISTO

Asikkala, Padasjoki, Sysmä 2134 09,12, 3112 03, 2143 07,08,10,11 , 3121 01,02

Asetus

Päijänteen kansallispuistosta

Ympäristöministerin esittelystä säädetään 23 päivänä helmikuuta 1923 annetun luonnonsuojelulain (71/23) 2 §:n 2 momentin sekä Päijänteen kansallispuistosta päivänä kuuta 1992 annetun lain (/) 5 §:n nojalla:

1 §

Kiellot

Päijänteen kansallispuistossa ei saa:

- 1) rakentaa rakennuksia, rakennelmia tai teitä;
- 2) ojittaa, ottaa maa-aineksia eikä muutoinkaan vahingoittaa maa- tai kallioperää;
- 3) ottaa taikka vahingoittaa puita, pensaita tai muita kasveja tai niiden osia;
- 4) tappaa, pyydystää tai hätyyttää luonnonvaraisia selkärangkaisia eläimiä tai hävittää niiden pesiä eikä pyydystää tai kerätä selkärangattomia eläimiä; eikä
- 5) leirytyä tai tehdä avotulta.

Kansallispuistossa on kielletty muutkin toimet, jotka saattavat vaikuttaa epäedullisesti alueen luonnonoloihin, maisemaan taikka eläin- tai kasvilajien säilymiseen.

2 §

Sallitut toimet

Päijänteen kansallispuistossa saa sen perustamistarkoitusta vaarantamatta:

- 1) rakentaa ja pitää kunnossa alueen hoitoa, valvontaa ja tutkimusta sekä yleisön opastamista, retkeilyä ja alueeseen tutustumista varten tarpeellisia rakennuksia, rakennelmia ja polkuja;
- 2) poimia marjoja ja ruokasieniä;
- 3) pitää kunnossa yleisiä teitä ja vesikulkuväyliä;
- 4) palauttaa alueen luontainen kehitys ja hoitaa perinnemaisemaa siten kuin hoito- ja käyttösuunnitelmassa tarkemmin määrätään;
- 4) ryhtyä pelastuspalvelun ja palontorjunnan vaatimiin toimiin; sekä
- 5) kartoittaa ja tehdä maanmittaustöitä.

Paikoissa, jotka on määrätty järjestyssäännössä, saa kansallispuistossa leirytyä ja tehdä avotulen sekä nousta maihin ja pitää venettä tai laivaa taikka muuta vesikulkuneuvoa.

3 §

Metsähallituksen luvalla sallitut toimet

Päijänteen kansallispuistossa saa sen perustamistarkoitusta vaarantamatta metsähallituksen luvalla:

- 1) tutkimusta tai muuta tieteellistä tarkoitusta taikka opetusta varten tappaa tai pyydystää eläimiä sekä kerätä kasveja ja niiden osia, eläinten pesiä sekä kivennäisnäytteitä;
- 2) vähentää kasvi- tai eläinlajien yksilöiden lukumäärää, jos laji on lisääntynyt liikaa tai käynyt muuten vahingolliseksi;
- 3) kalastaa;
- 4) rakentaa ja pitää kunnossa merenkulun turvalaitteita sekä vesikulkuväylien liikenne-merkkejä ja valo-opasteita sekä tehdä näiden laitteiden näkyvyyden vaatimia vähäisiä raivauksia;
- 5) tehdä geologisia tutkimuksia ja etsiä malmeja; sekä
- 6) pitää kunnossa sähkö- ja puhelinlinjoja sekä sähkö- ja puhelinlaitteita.

4 §

Hoito- ja käyttösuunnitelma

Päijänteen kansallispuiston hoitoa ja käyttöä varten on laadittava hoito- ja käyttösuunnitelma.

Kansallispuisto voidaan jakaa erilaisiin osiin sen hoitoa ja käyttöä varten. Hoito- ja käyttösuunnitelman perusteet (*runkosuunnitelman*) vahvistaa ympäristöministeriö.

5 §

Erinäisiä säännöksiä

Säännökset, joiden nojalla eräät toimet Päijänteen kansallispuistossa sallitaan, eivät perusta laajempaa oikeutta kuin asianomaisella muuten on.

Ympäristöministeriö voi sallia muitakin kuin 2 ja 3 §:ssä tarkoitettuja toimia, jotka eivät ole ristiriidassa kansallispuiston perustamistarkoituksen kanssa ja joita sen asianmukainen hoito tai käyttö edellyttää.

6 §

Kansallispuiston hallinta

Päijänteen kansallispuisto on metsähallituksen hallinnassa ja hoidossa lukuun ottamatta yleisiä teitä, jotka ovat tielaitoksen hallinnassa.

7 §

Tarkemmat määräykset ja ohjeet

Tarkemmat määräykset tämän asetuksen täytäntöönpanosta antaa tarvittaessa ympäristöministeriö.

Ohjeet Päijänteen kansallispuistojen rajojen määrittämisestä antaa maanmittaushallitus.

8 §

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan päivänä kuuta 199 .

Kansallispuistoa koskevat vuokrasopimukset jäävät voimaan kussakin vuokrasopimuksessa määräytyksi ajaksi. Loma-asuntoalueita koskevia vuokrasopimuksia ei enää jatketa eikä näitä koskevia uusia vuokrasopimuksia tehdä.

